

„Scrise pentru învățătura noastră...”

Vineri, 30 noiembrie 2012 - Gili Cârstea

Un anumit apostol spunea odată că raportul istoriei de pe paginile Scripturii a fost transmis cu un scop precis: „Pentru învățătura noastră...” Se referea, evident, la generația poporului lui Dumnezeu de la „sfârșitul veacurilor,” oameni cu care se va parafa legământul cel veșnic anunțat de Ieremia: „Voi pune legea Mea înăuntrul lor, o voi scrie în inima lor” (Ier 31:33).

Dacă au fost scrise „pentru învățătura noastră,” ar fi potrivit să învățăm, nu?

Biserica zilelor noastre se confruntă cu o secetă cumplită. Ploaia fâgăduită, o revărsare fără precedent a Duhului, se lasă așteptată de peste un secol. Ce se întâmplă? Există motive serioase? Avem vreo responsabilitate, vreo vină?

Ieremia a scris pentru învățătura noastră. Poporul vremii lui trăia exact aceeași tragedie: Ploaia nu venea cu niciun chip, iar conducătorii poporului, exasperați, înhămau pe oameni la tot felul de exerciții spirituale de adus ploaia. Iată descrierea lui:

„Iuda jalește, cetățile lui sunt pustiite, triste, posomorâte, și strigătele Ierusalimului se înalță. Cei mari trimit pe cei mici să aducă apă, dar cei mici, când se duc la fântâni, nu găsesc apă și se întorc cu vasele goale: rușinați și roșiți, își acoperă capul” (Ier 14:2.3).

De ce nu cădea ploaia atunci? Existau motive serioase, sau era o aberație meteorologică, un capriciu al vremii? Orice om zdravăn la cap se întrebă, mai întâi, de ce nu plouă, înainte de a căuta soluții. Dar mai marii lui Israel nu se întrebau de ce nu plouă. Ei născociau planuri, proiecte, strategii pentru ieșirea din criză.

Da, existau motive extrem de serioase pentru seceta cumplită care se abătuse peste ei. Nu era vorba despre toanele unui Dumnezeu insensibil, capricios, pretențios, iar Ieremia este informat corect despre motivele secetei, motive serioase, multiple, grave. Ascultați:

„Așa vorbește Domnul: ‘Ce nelegiuire au găsit părinții voștri în Mine, de s-au depărtat de Mine și au mers după nimicuri, și au ajuns ei înșiși de nimic?... Preoții n-au întreat: ‘Unde este Domnul?’ Păzitorii Legii nu M-au cunoscut, păstorii sufletești Mi-au fost necredincioși, prorocii au prorocit prin Baal și au alergat după cei ce nu sunt de niciun ajutor’” (Ier 2:5.8).

„Poporul Meu și-a schimbat Slava cu ceva care nu este de niciun ajutor! Mirați-vă de așa ceva, ceruri, înfiorați-vă de spaimă și groază, zice Domnul. Căci poporul Meu a săvârșit un îndoit păcat: M-au părăsit pe Mine, Izvorul apelor vii, și și-au săpat puțuri, puțuri crăpate care nu țin apă” (Ier 2:11-13).

Situația este gravă și cât se poate de clar prezentată. Poporul a părăsit pe Domnul, iar Baal s-a infiltrat, cu discreție perfectă, în locul lui Dumnezeu, dându-se drept Dumnezeu.

Acum, mai marii lui Israel vedeau și ei bine că ploaia târzie dispăruse fără urmă, și, fără să caute motivele, propuneau soluții, mobilizau biserica la rugăciune, chemau la redeșteptare și reformă. Iată cum vedea Dumnezeu situația:

„Măcar că ploile au fost oprite, și ploaia de primăvară a lipsit, totuși tu ți-ai păstrat fruntea de prostituată și n-ai vrut să ai rușine! Acum, nu-i așa, strigi la Mine: ‘Tată! Tu ai fost Prietenul tinereții mele!’” (Ier 3:3-5).

„Căci poporul Meu este nebun, nu Mă cunoaște; sunt niște copii fără minte și lipsiți de pricepere; sunt meșteri să facă răul, dar nu știu să facă binele” (Ier 4:22).

„Grozave lucruri, urâcioase lucruri se fac în țară. Prorocii prorocesc neadevăruri, preoții stăpânesc cu ajutorul lor, și poporului Meu îi plac aceste lucruri. Dar ce veți face la urmă?” (Ier 5:30-31).

„Leagă în chip ușuratic rana fiicei poporului Meu, zicând: „Pace! Pace!” Și totuși nu este pace!” (Ier 6:14).

„Stați în drumuri, uitați-vă și întrebați care sunt căările cele vechi, care este calea cea bună: umblați pe ea, și veți găsi odihnă pentru sufletele voastre!” Dar ei răspund: „Nu vrem să umblăm pe ele!” (Ier 6:16).

Acestea erau motivele pentru lipsa ploii atunci, pe care cei mari nu le vedeau. Și Ieremia se întreba plin de uimire:

„Sunt zdrobit de durerea fiicei poporului meu, mă doare, m-apucă groaza. Nu este niciun leac alinător în Galaad? Nu este niciun doctor acolo? Pentru ce nu se face, dar, vindecarea fiicei poporului meu?” (Ier 8:21-22).

Poporul lui Dumnezeu de astăzi trece prin exact aceeași situație. Ploaia târzie nu cade, iar cei mari trimit pe cei mici să caute apă. Cum este posibil să nu se întrebe dacă nu cumva există motive extrem de serioase pentru întârzierea Ploii?

De peste un secol cei mari experimentează pe spatele acestui popor tot felul de proiecte strategice de adus ploaia, fără niciun rezultat. Domnul le spune că există o cale străbună, calea consacrată către desăvârșirea creștină, dar ei răspund ca și clerul din vremea lui Ieremia: „Nu vrem să umblăm pe ea.”

Așa se explică de ce ploaia târzie lipsește, iar mai marii noștri își „păstrează” fruntea de prostituată, făcându-se că nu au auzit de calea nouă și vie deschisă de Hristos dincolo de perdea, acolo unde omenescul și divinul se unesc.

De o asemenea încăpățănare în fața luminii clar descoperite doar îngerul bisericii Laodicea poate fi capabil. Așa se face că evaluarea cerului din 1888 rămâne încă valabilă: „Nedemni de încredere când sunt în joc interese majore” (The 1888 EGW Materials, 1229).

Cel care nu își cunoaște istoria, este condamnat să o repete.